

като виде малодушието на войницитеѣ, та попита Оксиарта ¹⁾ т. е. като какъвъ е билъ въ бой Сисимитрисъ душевно, а Оксиартъ му казалъ че е билъ най страхливийтъ отъ всичкитѣ хора. Прочее, каза Александръ, казвашъ че камикътъ е лабавъ, защото неговийтъ началникъ не е билъ силенъ.“ А като унлаши Сисимитра, послѣ заведе и крѣпостъта. Слѣдъ това нападна и на една друга крѣпостъ съ сжщата строгостъ, и отнесе се до единъ отъ най младитѣ Македонци нарицаемъ Александръ, та му рече тѣй; „Ти трѣбваше да покажишь юначество, заради името си.“ А много се оскърби когато младежътъ бѣше падналъ на бойното поле, защото воюва юнашки. Но когато Александръ пристигна въ Ниса, ²⁾ тогазъ Македонцитѣ не смѣха да нападнатъ онзи градъ, защото прѣдъ тѣхъ течеше една много дълбока рѣка. А като стоя прѣдъ рѣката рече тѣй: „Защо злощастий азъ да не знамъ да плувамъ?“ и като държеше копие то искаше да мине рѣката. Но послѣ слѣдъ малко врѣме заповѣда да прѣстани сражението, когато т. е. дойдоха отъ обсаденитѣ градове посланници за да го молятъ. И въ начало яви се на тѣхъ неисцѣримъ и въоруженъ, та ги очуди. Нъ послѣ, когато едно лице му донесе възглавница, та заповѣда да я земи най старийтъ отъ посланни-

1) Бащата на Роксана, която се увѣнча съ Александра.

2). Градъ въ Индия, надъ рѣка Косина.